Ο λόγος του σ. Χ. Μπίστη στην κεντρική εκδήλωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο Πολυτεχνείο

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Συναγωνιστές και συναγωνίστριες,

Πρώτα απ' όλα ένα μεγάλο ευχαριστώ για την επιλογή μας μεταξύ των ομιλητών στη σημερινή εκδήλωση και για την μαζική σας παρουσία.

40 χρόνια μετά, παρά τις διαφορές, υπάρχουν και αρκετές ομοιότητες ανάμεσα στο Τότε και στο Τώρα.

Το ξέσπασμα μιας καταλυτικής οικονομικής κρίσης στον κόσμο και στη χώρα μας, η κοινωνική αναταραχή και οι αγωνιστικές αναζητήσεις των εργαζόμενων και της νεολαίας, ο κλονισμός του καθεστώτος και η εισβολή του τανκ τότε στο Πολυτεχνείο, η απονομιμοποίηση της άθλιας συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-τροϊκανών σήμερα και η επιβολή του «Νόμου και της Τάξης» ενάντια σε κάθε λαϊκή διεκδίκηση, με αποκορύφωμα την εισβολή των ΜΑΤ στο Ραδιομέγαρο. Κάποια συμπεράσματα για το Τότε που παραμένει ολοζώντανο στη μνήμη του λαού εξακολουθούν να είναι πολύτιμα και για το Τώρα των λαϊκών αγώνων.

Κοινωνικό υπόβαθρο της ηρωικής νεολαιίστικης και λαϊκής εξέγερσης το Νοέμβρη του 1973,

που οδήγησε στη ματαίωση των σχεδίων για μια «συνταγματική» - «κοινοβουλευτική» μεταμφίεση του μετεμφυλιακού, στρατοκρατικού καθεστώτος της φασιστικής χούντας, ήταν η ραγδαία επιδείνωση της κοινωνικοοικονομικής κατάστασης για τους εργαζόμενους - στις οικοδομές, στα τρόλεϊ, στις τράπεζες, στη ΔΕΗ, στον ΟΤΕ, στον ΟΛΠ, στους σιδηροδομικούς, στους καπνεργάτες, στους εμποροϋπαλλήλους, στους μικρομεσαίους αγρότες που αναζητούσαν δρόμους υπεράσπισης και διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους, αλλά και οι εξεγερσιακές αναζητήσεις των φοιτητών και της νεολαίας που αρνούνταν να θυσιάσουν το μέλλον και τη ζωή τους στη διαιώνιση ενός μεταμφιεσμένου τυραννικού καθεστώτος. Καταλύτης ωστόσο του νεολαιίστικου και λαϊκού ξεσηκωμού ήταν οι πρωτοβουλίες δυνάμεων που ήρθαν σε ρήξη με τη συμβιβαστική πολιτική της Αριστεράς της Βάρκιζας, της εγκατάλειψης του επαναστατικού δρόμου σε διεθνή και εθνική κλίμακα με αφετηρία το χρουστσωφικό 20ό Συνέδριο ή το λεγόμενο «ευρωκομμουνισμό», την Αριστερά της ήττας και της υποταγής που είχε πιαστεί με τις πιτζάμες από τη φασιστική χούντα, και που στις μέρες εκείνες του Νοέμβρη είτε είχε επιλέξει τη συμμετοχή της στις χουντοεκλογές του Μαρκεζίνη («ΚΚΕ εσ.») είτε, θεωρώντας την άκαιρη και τυχοδιωκτική, είχε καταγγείλει την κατάληψη του Πολυτεχνείου σαν «προβοκάτσια» (το λεγόμενο «ΚΚΕ»). Οι δυνάμεις αυτές της ρήξης, ανάμεσά τους το ΕΚΚΕ και η ΑΑΣΠΕ, αλλά και σημαντικό μέρος της βάσης άλλων ρεφορμιστικών κομμάτων, αντλούσαν έμπνευση και δύναμη από

τις προδομένες επαναστατικές παραδόσεις του λαού μας, το ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ, τον ΔΣΕ, τους εργατικούς και λαϊκούς ξεσηκωμούς της μετεμφυλιακής Ελλάδας, καθώς και από τα διδάγματα και τις κατακτήσεις του Οκτώβρη και των άλλων προλεταριακών επαναστάσεων, από το Μάη του ‘68, την κινέζικη Πολιτιστική Επανάσταση, τους ηρωικούς αγώνες των λαών της Κούβας, του Βιετνάμ, τη Μέσης Ανατολής.

Έχοντας ανακτήσει την εμπιστοσύνη τους στην ακατάλυτη δύναμη της ταξικής ενότητας και πάλης, οι δυνάμεις αυτές αντιλαμβάνονταν σωστά τις αντιθέσεις και τα αδιέξοδα του ταξικού αντιπάλου, έβαζαν στόχο όχι το συμβιβασμό αλλά την ανατροπή των σχεδίων του και με αφετηρία τη ματαίωση των ελεγχόμενων χουντοεκλογών στους φοιτητικούς συλλόγους άνοιξαν το δρόμο για τη συνολική ανατροπή του συνταγματικού κοινοβουλευτικού φασισμού, για την ανατροπή της χούντας, σε ρήξη με το κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό και την αμερικανοκρατία. Γι’ αυτό και κατόρθωσαν να συσπειρώσουν τη μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία γύρω από το Πολυτεχνείο. Γι’ αυτό και η ακτινοβολία και τα διδάγματα της εξέγερσης αυτής παραμένουν ζωντανά μέχρι σήμερα.

Αναμφισβήτητο παραμένει βέβαια και το γεγονός ότι οι ολιγάριθμες και κατακερματισμένες επαναστατικές δυνάμεις της περιόδου, με τη στήριξή τους κύρια στο αυθόρμητο του μαζικού κινήματος, δεν ήταν σε θέση να δώσουν συγκροτημένη, προγραμματικά ολοκληρωμένη και αξιόπιστη οργανωτική έκφραση του κόσμου της εργασίας, να προσδιορίσουν όχι μόνο κάποιους γενικούς στόχους αλλά και τα συγκεκριμένα βήματα, όχι

μόνο για την ανατροπή αλλά και για μιαν άλλη εξουσία των εργαζομένων, σύμφωνα με τους συσχετισμούς στις δοσμένες συνθήκες. Αυτές τις αδυναμίες αξιοποίησαν οι δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου μετά τη διάσπαση του χουντικού καθεστώτος, το εγκληματικό πραξικόπημα του Ιωαννίδη κατά του Μακαρίου, την τουρκική εισβολή και κατοχή της Κύπρου και την κατάρρευση της χούντας, για να καπηλευτούν και να λεηλατήσουν τους αγώνες και τις θυσίες της λαϊκής εξέγερσης και να επιβάλουν τη δική τους μεταπολίτευση.

Ωστόσο, η ελεγχόμενη αυτή μεταπολίτευση του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου, μάταια προσπάθησε να ενσωματώσει και να πνίξει την ακτινοβολία και τα οράματα του Πολυτεχνείου. Με την προσπάθεια ανόρθωσης της κλονισμένης νομιμοποίησης του συστήματος, με την πλήρη επανένταξη στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, αργότερα στην ΟΝΕ και στο ευρώ προσπάθησε σε μια πρώτη φάση να ενισχύσει τη λειτουργία του ελληνικού κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού με την ενίσχυση της κρατικής παρέμβασης, σε βάρος βέβαια των εργαζομένων, κάτι που από ορισμένους ονομάστηκε «σοσιαλμανία». Κανένα πρόβλημα δεν μπόρεσε να αντιμετωπιστεί. Η συρρίκνωση των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας, τα διευρυνόμενα εμπορικά ελλείμματα, η παραπέρα διάλυση της αγροτικής και βιομηχανικής παραγωγής συνεχίστηκαν. Η αντιμετώπιση των λαϊκών διεκδικήσεων και της λαϊκής δυσαρέσκειας έγινε προβληματική.

Οι αγώνες και οι θυσίες των αντιδικτατορικών αγώνων και της εξέγερσης του Πολυτεχνείου κάθε άλλο παρά είχαν πάει χαμένοι. Κιόλας από την πρώτη στιγμή της απόπειρας για την καπηλεία τους, με τις εκλογές της 17ης του Νοέμβρη του ’74, οι αγώνες αυτοί κατοχύρωσαν την επαναστατική τους έκφραση με τη συγκλονιστική πορεία των δεκάδων χιλιάδων αγωνιστών από το Πολυτεχνείο στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής και με κυρίαρχο το σύνθημα ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-Πολυτεχνείο. Ήταν οι αγώνες αυτοί που επέβαλαν την κατάργηση του αντικομμουνιστικού Ν. 509 και την διασφάλιση της ελεύθερης διακίνησης των επαναστατικών και κομμουνιστικών ιδεών, παρά την αντικατάστασή του από τον πιο συγκαλυμμένο αντικομμουνιστικό Ν. 59, που έσπευσαν να συνυπογράψουν τα ρεφορμιστικά κόμματα. Ήταν η συνέχιση των αγώνων αυτών που διεκδίκησε και επέβαλε τον εργοστασιακό συνδικαλισμό και μια σειρά συνδικαλιστικές ελευθερίες, σε σύγκρουση και μέσα από την ανατροπή του αντεργατικού Ν. 330. Έτσι ανατράπηκαν οι απαγορεύσεις και επιβλήθηκε το δικαίωμα της συγκέντρωσης και της διαδήλωσης την Πρωτομαγιά. Οι αγώνες αυτοί κατοχύρωσαν και τον ετήσιο γιορτασμό του Πολυτεχνείου, ενάντια στις προσπάθειες να κηρυχτεί πλέον άσκοπος μετά τη δήθεν αποκατάσταση της Δημοκρατίας. Συγκρούστηκαν με τις απαγορεύσεις της πορείας προς την αμερικάνικη πρεσβεία, σαν αυτή του 1980, που οδήγησε στη δολοφονία των αγωνιστών Κουμή και Κανελλοπούλου ή στη δολοφονία του νεαρού Καλτεζά από το δολοφόνο αστυνομικό Μελίστα λίγα χρόνια αργότερα. Αυτοί οι αγώνες επέβαλαν την αναγνώριση του πανεπιστημιακού ασύλου αλλά και την επίσημη ανακήρυξη της 17ης Νοέμβρη σε εθνική επέτειο. Έτσι ανατράπηκε και ο αντιεκπαιδευτικός Ν. 815 και επιβλήθηκε η ελεύθερη και δωρεάν παιδεία στα Πανεπιστήμια.

Οι αγώνες αυτοί επέφεραν και τη σχετικά γρήγορη φθορά της Καραμανλοκρατίας, καθώς και ορισμένες κατακτήσεις στα πρώτα χρόνια της διάδοχης πασοκικής διακυβέρνησης, με αυξήσεις στους μισθούς, μεγαλύτερες συνδικαλιστικές ελευθερίες, αναγνώριση του ΕΑΜ και της εθνικής αντίστασης. Μιας νέας διακυβέρνησης που ωστόσο από την πρώτη στιγμή της εγκαθίδρυσής της ξέχασε τα «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο», για να τεθεί στην υπηρεσία των καπιταλιστικών και ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και ν' αρχίσει λίγα χρόνια μετά να υποτάσσεται στην παγκόσμια επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού, με την κατάργηση της ΑΤΑ, απόπειρες κατεδάφισης των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, απεριόριστη γενναιοδωρία απέναντι στους κάθε λογής χρεοκοπημένους βιομήχανους στο όνομα της δήθεν διάσωσης των προβληματικών επιχειρήσεων, αλλεπάλληλα σκάνδαλα για την άντληση μαύρου χρήματος και για να ενισχυθούν τα «νέα τζάκια», με αποκορύφωμα το σκάνδαλο Κοσκωτά, που οδήγησε και την ίδια την Πασοκοκρατία στην κατάρρευση και στα δικαστήρια. Αποκορύφωμα της πρώτης αυτής περιόδου εκφυλισμού της Μεταπολίτευσης, που σημειώθηκε παράλληλα με την διεθνή κατάρρευση των εκφυλισμένων καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ήταν ο σχηματισμός της συγκυβέρνησης Τζανετάκη, με την εξευτελιστική συμμετοχή και των δύο ρεφορμιστικών κομμάτων της Αριστεράς που είχα σχηματίσει το λεγόμενο Συνασπισμό.

Άνοιξε έτσι, με την κυβέρνηση Μητσοτάκη και με το σημιτικό «εκσυγχρονισμό» στη συνέχεια, αλλά και με την ένταξη στην ΟΝΕ και στο ευρώ, μια περίοδος ολοκληρωτικής επικράτησης του νεοφιλελευθερισμού, με μια μεθοδευμένη εκστρατεία ενάντια στο σύνολο των καταχτήσεων και δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και του λαού, Αλλά και νέα αλυσίδα σκανδάλων, από το σκάσιμο της φούσκας στο χρηματιστήριο, την έξαρση της διαφθοράς, το μαύρο χρήμα της Siemens, της Hochtief, των υποβρυχίων, την υπερχρέωση του δημοσίου με τους Ολυμπιακούς, τα τοκογλυφικά δάνεια και την τραπεζική κερδοσκοπία. Εξελίξεις που κάθε άλλο παρά ανέκοψε η λεγόμενη «επανίδρυση του κράτους» απ΄΄ο τον Καραμανλή το νεότερο, για να οδηγηθούμε στα σημερινά αδιέξοδα μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης από το 2008 και μετά και στα πρόθυρα της ολοκληρωτικής χρεοκοπίας ύστερα από 6 ολόκληρα χρόνια διαρκούς συρρίκνωσης, μη βιώσιμου χρέους και φαινομένων κατάρρευσης της ελληνικής οικονομίας.

Οι δυνάμεις της επαναστατικής αναζήτησης μέσα στην Αριστερά είχαν βρεθεί και πάλι κατακερματισμένες και με κάθε είδους συγχύσεις, αποτέλεσμα και της παγκόσμιας κρίσης του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος. Ωστόσο, σ' αυτή τη δεύτερη φάση της όλο και πιο αντιδραστικής μετεξέλιξης της Μεταπολίτευσης, είδαν να διευρύνεται αποφασιστικά ο χώρος τους, εξαιτίας της όλο και πιο ανοιχτής αποστασιοποίησης των ρεφορμιστικών κομμάτων από τα λαϊκά συμφέροντα. Σημαντικές επαναστατικές δυνάμεις άρχισαν να διαφοροποιούνται, με αφετηρία τις ρήξεις μέσα στην Αριστερά τις οποίες επέφερε η κυβέρνηση Τζανετάκη, νέες συνθήκες άρχισαν να δημιουργούνται για την αναζήτηση κοινής αγωνιστικής συμπόρευσης και δράσης όλο και ευρύτερων δυνάμεων. Σημαντικά βήματα

προς αυτή την κατεύθυνση ήταν η συγκρότηση της «Μαχόμενης Αριστεράς» και του ΜΕΡΑ, αργότερα του ΕΝΑΝΤΙΑ και, τα τελευταία χρόνια, η πιο σημαντική προσπάθεια ενότητας και ανασυγκρότησης ενός πόλου της επαναστατικής Αριστεράς με τη δημιουργία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και άλλων δυνάμεων που αναζητούν μια αγωνιστική επαναστατική κατεύθυνση.

Σήμερα, 40 χρόνια μετά, στις συνθήκες μιας από τις μεγαλύτερες κρίσεις του καπιταλισμού στον κόσμο και στη χώρα μας, όπου οι κυρίαρχες δυνάμεις δεν διαθέτουν άλλη γραμμή πλεύσης και πρόταση εξόδου πέρα από τη συστηματική ανατροπή των καταχτήσεων της εργατικής τάξης και των λαών εδώ και πάνω από έναν αιώνα· σε μια συγκυρία όπου η δήθεν «Ευρώπη των λαών» αποκαλύπτεται σαν σφαγείο κάθε έννοιας εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας και κάθε κοινωνικού δικαιώματος· όπου οι κάθε απόχρωσης υποστηριχτές του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου στη χώρα μας επιχειρούν, με την άθλια συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και τους κολαούζους τους, όλο και πιο απονομιμοποιημένοι απ’ το λαό, να τον υποτάξουν στην εξοντωτική ανεργία και στην εξαθλίωση, να ανατρέψουν το σύνολο των καταχτήσεων και δικαιωμάτων του πριν και μετά το Πολυτεχνείο, να πετύχουν την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, την απαγόρευση των απεργιών, το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, το τσάκισμα μισθών και συντάξεων στα όρια της πείνας και κάτω απ’ αυτά, την κατάργηση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, της υγείας, των κοινωνικών παροχών, την αξιοποίηση του φασισμού για την επιβολή της φασιστικής μεθοδολογίας του «Νόμου και της Τάξης» σε βάρος του λαού, για την μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε «Ειδική Οικονομική Ζώνη» πλήρους υποδούλωσης στις πολυεθνικές και το μεγάλο κεφάλαιο. Στις συνθήκες αυτές, ο δρόμος και τα διδάγματα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου γίνονται πιο επίκαιρα παρά ποτέ· για τη συγκρότηση ενός Μετώπου Αγώνα Ρήξης και Ανατροπής στο δρόμο που έχει χαράξει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενός μετώπου το οποίο θ’ αφήνει πίσω του τις επικίνδυνες αυταπάτες για τον εξανθρωπισμό του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ ή για κάποια νεφελώδη «Λαϊκή Εξουσία» μέσα απ’ την υπονόμευση και διάσπαση των σημερινών λαϊκών αγώνων σε κάποιο αόρατο μέλλον, όπως υποστηρίζει το λεγόμενο «ΚΚΕ»· για την ενοποίηση όλων των ταξικά συνειδητών και αγωνιστικών δυνάμεων γύρω από ένα πρόγραμμα που θα ξαναζωντανεύει τις επαναστατικές παραδόσεις της εργατικής τάξης και των λαών με συγκεκριμένα βήματα:

* Με τη φερέγγυα και σταθερή οργανωτική συγκρότηση των πρωτοπόρων αγωνιστικών δυνάμεων του κινήματος για να μπορούν να προσφέρουν σταθερή στήριξη και προσανατολισμό στις αγωνιστικές αναζητήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας.

* Με την προσέγγιση και συγχώνευση με τη μεγάλη εργαζόμενη και λαϊκή πλειοψηφία, την ενοποίηση και ενεργοποίησή της μέσα από συσπειρώσεις, εργατικές και λαϊκές επιτροπές διεκδίκησης, εργατικής και λαϊκής απελευθέρωσης, αγωνιστικής αναζήτησης και πρωτοβουλίας.

* Με συστηματική και υπομονετική δουλειά για να απελευθερωθεί μέσα απ’ την ίδια την ανάπτυξη της ταξικής πάλης η ταξική αυτοπεποίθηση και αποφασιστικότητα για σύγκρουση και ρήξη με τις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου..

* Για να ξεπεραστεί ο κατακερματισμός, να ενοποιηθούν όλες οι επιμέρους αγωνιστικές διεκδικήσεις σε ενιαίους πολιτικούς στόχους, με ενοποιημένες απεργιακές, αγωνιστικές και πολιτικές πρωτοβουλίες και κατακτήσεις, σύμφωνα με τους εκάστοτε συσχετισμούς δύναμης.

* Για την ανατροπή της άθλιας κυβέρνησης, παύση πληρωμών και πάγωμα του χρέους, κρατικοποίηση τραπεζών και μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο, έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, άνοιγμα του δρόμου για εθνική και λαϊκή κυριαρχία, για την εργατική εξουσία, τη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική, τη συναδέλφωση και τους κοινούς αγώνες με την εργατική τάξη και τους λαούς στην περιοχή, στην Ευρώπη και σ’ όλο τον κόσμο.

Η λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου είχε ανοίξει το δρόμο για την ανατροπή του φασιστικού καθεστώτος. Η αξιοποίηση των συμπερασμάτων απ’ τους αγώνες των 40 αυτών χρόνων από Τότε μέχρι Τώρα μπορούν και πρέπει ν’ ανοίξουν το δρόμο όχι μόνο για την ανατροπή των αντιδραστικών σχεδίων που προωθούνται σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού, αλλά και για τη συνολική κοινωνική και πολιτική τους απελευθέρωση.